

NEBUNIELE AMOROASE

Comedie in trei acte de Regnard

Tradusă de EDGARD T. ASLAN.

ACTUL II.

Scena I.

ALBERT (a parte)

O taină 'ncredințată, a zis un om de seamă,
Uitai din care țară ș'anume cum il cheamă,
E-un lucru ce se cade mai mult să-l socotești,
Și cel ce 'n vremea de-astăzi mai greu e să-l păzești.
Dar ierte-mă numita persoană invățată;
Mai greu de cât tot greul e să păzești o fată.
Adus-am prin grădină un meșter lăcătuș
Prin care-a mea dorință se va 'mplini acuș.
Pe-Agata și pe slugă din casă le voi scoate,
Ca nu cumva văgându-l să fie spăimântate.
O să le chem aice, așa ca omul meu
In pace să lucreze pe meșteșugul său.
Să scap in chipul ăsta de-o grijă-omoritoare
Și le-oi silii pe urmă să fie răbdătoare.
Ei, ia veniți incoace.

Scena II.

AGATA, LISETA, ALBERT.

ALBERT

Poftiți de v'aproiați.
Sub ăști copaci la aer cu mine să mai stați.

LISETA (lui Albert)

Aceasta-i prospătură. Mă 'ntreb ce zeitate
V'a dat așa blândeță, atâta bunătate?
De șase luni de zile din casă n'am eșit,
Fiind-că Dumnevoastre așa ne-ați poruncit!

ALBERT

Din când in când schimbarea de loc e minunată.
Și 'n rai de-ai sta într'una, ți s'ar uri odată.

AGATA

Or in ce parte-a lumii pân' nu mi-i părăsi,
Mai bun, mai dulce aer nu voi putea găsi.
Prin ce minune nu știu; dar când ești lângă mine
Pe-atât de greu răsufu, pe cât oftez de bine.

ALBERT (Agatei)

Îmi faci plăcere mare când ast-fel cuvintezi.
Să te măriți, drăguță, ca să nu mai oftezi.

AGATA

A voastre domnișoare destul de ipocrite
Când numai spui cuvântul de soț, se fac spășite,
Ascund a lor dorință, și chiar răspund ades
Că sfânta Mănăstire e soțul ce-au ales.

Eu una însă, care pentru-adevăr am stimă,
Ce nu găsesc în asta nici faptă rea, nici crimă,
Vorbesc mai fără 'nconjur, și'ți spun prea lămurit
Că voi, și cât mai iute, acum, să mă mărit.

LISETA

Și mare 'ți-e dreptatea. La ce slujește oare
Să fugi de însoțire când virsta 'ți este 'n floare,
Și să te scoți tu însăși din rândul celor vii?
Sunt mai de mult barbații decât ori ce chilii.
Și eu gândesc că trebui, de-i vorba de-o metodă
S'urmăm pe cea mai veche și care-i mai de modă.
Din vechi e obiceiul, ce tot nu s'a schimbat,
Să te măriți; de-aceea aștept și eu bărbat.

ALBERT

Vorbirăți amëndouă ca fete prea cuminte.
Dorința mea să 'mpacă cu-a voastre simțiminte.
Gândesc la 'nsurătoare. Fiind-că-avutul meu
Destul de mare este, mi se propun mereu
Partide foarte bune; dar eu la fie-care
Le spun c'a mea iubire alt-cineva o are.

(Agatei)

Că de cerescu-ți farmec fiind adănc uimit
Te-ador numai pe tine, și că tu negreșit
M'adori pe mine numai.

AGATA

Ce-am auzit?

ALBERT

Da dragă,
Am spus la toți c'amorul de mine strâns te leagă.

AGATA

Mă rog, mai spune-odată; ai zis...

ALBERT

C'am insuflat
Acestei inimioare amor adevărat.

AGATA

Ț'ar fi șezut mai bine mai multă discrețiune.

ALBERT

Când ești ferice-Agato, e greu a nu o spune.

AGATA

Mai bine despre asta nici n'ai mai fi vorbit.

ALBERT

Și pentru ce copilă ?

AGATA

Fiind-că ai mințit,
Și pentru că minciuna ai dus'o prea departe.

ALBERT

Ce, nu'ți sunt drag, Agato ?

AGATA

Nu: dar pe de-altă parte
Imi ești urit de moarte.

ALBERT

De ce, hai ?

AGATA

Asta e !

Iubim ș'urim pe oameni făr'ca să știm de ce.

LISETA (lui Albert)

De nu-i plăcut ce zice, măcar nu se preface.

ALBERT

Și doar ca să 'ți plac, spune, ce n'am făcut eu, drace ?

LISETA

Să nu pornim la ceartă, să cercetăm frumos
De te-a făcut amorul așa de drăgăstos.
Ești veștejit la față, ea'i nostimă și vie,
Ești plin de răutate și ea de veselie.
Ea 'i încă o copilă, și ești prea învechit,
E foarte sănătoasă, și ești hodorogit.
Ea dinții toți și 'i are, și ei o prind prea bine,
Ai numai unul încă, ce-abia de se mai ține,
Ce sigur într'o tusa ca măne va cădea.
La ce nenorocită gândești să poți plăcea ?

ALBERT

De vreme ce nu-s vrednic s'o fac să mă iubească,
Voi cel puțin să aibă de ce să mă urască,
Ispitoru-i farmec la adăpost să-l pun.
Din chiar minutu acesta voi duce-o la loc bun,
Pe unde nu sunt tineri și unde o să'i vie
Să se căiască strașnic de-a ei obrăsnicie.
Ai repede să mergem.

AGATA

Dar de ce loc vorbești?

ALBERT

Vei ști-o mai pe urmă; ai, și să nu crăcnești.

Scena III.

ERAST, ALBERT, AGATA, LISETA.

(Erast intră ca cine-va care se plimbă. Zărește pe Albert și'l salută)

ALBERT

De unde vine ș'ăsta ca să mă plictisască.
Al naibei fie dănsu și mutra lui prostească.

(lui Erast)

Mă rog, pe cine cauți, poate-ai ceva să'mi spui?

LISETA (incet)

Erast e.

AGATA (incet)

Taci din gură. Naintea ta'l vëzui.

(Erast salută mereu)

ALBERT

Bun, dar aceste schime la ce crezi că sunt bune?
Vorbește și 'ncetează cu-atăta plecăciune.

ERAST

Străin in aste locuri, dorit a te vedea,
Prin astă salutare fac datoria mea.

Pe-aicea nu departe de-a d-voastră casă
Mi s'a stricat litiera. Păn' ce să fie dreasă,
Atras de locu-acesta umbrit și 'ncântător,
Vin să respir un aer curat și 'mbătător.

ALBERT

Te 'nșeli pe cât se poate; nu prea se simte bine
Or-care 'n clima noastră; ba de m'ascuți pe mine,
Aice multă vreme nu vei mai zăbovi
Căci foarte rău, de moarte, te poți imbolnăvi.

AGATA

O! da, e drept ce spune, de când mă-aflu aice
Mă simt rău zi și noapte, încât sunt neferice.

CRISPIN

Să mi se dea intr'una din vinul minunat
Pe care-azi dimineață hangiul mi l'a dat,
Și chiar in clima asta un veac o mai pot duce,
Făr'ca dambla sau tusă sau friguri să m'apuce.

ERAST

Cu-așa frumoasă față și ochi așa de vii
Ar zice ori-și-cine că rău nu poți să fii.

ALBERT

De este sănătoasă ori sănătate n'are,
Fă bine de'ți alege un alt loc de plimbare.

ERAST

Măndrețele cu care ăst loc e 'mpodobit,
Priveliștea aceasta de care sunt uimit,

Imi farmecă privirea; așa 'nfrumusețată
Nici când și nicăiurea natura nu s'arată.
Tot, tot ce vęd aice, mi-a insuflat amor.

ALBERT

Da, au mai spus'o ș'alții : ășt loc e 'ncântător.
Vezi însă de nu perde zadarnic ziua 'ntreagă.
Destulă vreme avură litiera să ți'o dregă.
N'avem aici nevoie de d-ta nici cum.
Poftim; ar fi fost bine să fii de mult pe drum.

ERAST

Mă duc indată. Inșă te rog de-o lămurire....

ALBERT

Ai poftă, cum se vede, de-o lungă convorbire.
Ei bine, cu răbdare voiesc a te-asculta.

(Agatei și Lisetei)

Duceți-vę in casă.

LISETA

Dar....

ALBERT

Haide., nu mai sta.

ERAST

Nu, mă retrag mai bine de cât a mea ședere
S'aducă domnișoarei vr'o mică neplăcere.

AGATA

Nu, d-le, stai ăncă și de cumva mă crezi
Păn' mâine dimineață să nu te depărtezi.

Ș'atunci să nu pleci singur, făr' de tovarășie.
Sunt rele-a noastre drumuri.

ALBERT

Ei, cât o să mai ție!

(Agata iese)

Scena IV

ALBERT, LISETA, ERAST.

ALBERT (Lisetei)

Poftim, poftim in casă.

LISETA

Da, da, o să poftesc.
Dar mai întâi s'audă ăști domni cum te vestesc,
Că cerul ne-a trimite un om cu gânduri bune
Ce va curma odată a noastră-amărăciune.
In schitu ăsta 'nchise de timp indelungat
Abia de mai văzurăm vr'o umbră de bărbat.
Să intre vr'unu aice, la noi, nici pomeneală!
Tot e 'n această casă supus la bănuială.
Ades ne vine-a crede că lumea s'a sfișit.
Or-cine nu'i cu fuste de d-ta 'i gonit.
Vă 'ntreb de poate-o fată să fie mulțămită!

ALBERT (punându-i mâna la gură și gonind'o in casă)

De! de! c'o să'ți tai limba, năpărcă-afurisită!

Scena V

ALBERT, ERAST.

ALBERT (a parte)

Găsesc de cuviință să mai rămân aci,
Ca să nu 'mi vie milă de-or plânge ș'or boci.
Păn' nu s'or pune drugii, in casă nu m'oi duce.

(tare)

Ei, ești la larg acuma, să'mi spui dar ce te-adeuce ?
Dar nu lungi mult vorba.

ERAST

Adănc sunt intristat
Că ți'ai muștrat copila, când eu sunt vinovat.

ALBERT

Copila mea ? de unde ?

ERAST

Atuncia 'ți-e soție ?

ALBERT

Va fi in scurtă vreme.

ERAST

A! câtă bucurie !
Mai bună hotărîre nici că puteai să iei,
Și faci prea bine dacă n'o lași in voia ei.
A d-tale pildă toți soții s'o urmeze.
Femeile de astăzi prea vor să cocheteze.

ALBERT

Nu'mi voi lăsa nevasta, fii sigur domnul meu,
S'urmeze moda de-astăzi și obiceiul rău.

CRISPIN

A! Doamne bine 'i face! Femeile's cumplite!
Și simt plăcere mare când le mai vęd strunite
Măcar din vreme 'n vreme de vr'un bărbat deștept.

ALBERT

Băiatul ăsta 'mi place și 'mi pare înțelept.

ERAST

Eu cred că nu'i pe lume mai mare nerozie
Decât a celui care crede 'n a sa soție,
Decât a celui care, de bănueli lipsit,
Pe slaba ei virtute se lasă liniștit,
Găndește că se poate: femeie și credință!
Nu l cată să faci strajă, mereu, cu stăruință,
S'o 'nchizi de trebuește, de-un pas să n'o slăbești,
De 'i vine să răcnească, mai tare să răcnești.
Și chiar de 'i dă amorul această strășnicie,
Tot e 'nșelat bărbatul, cât de deștept să fie.

ALBERT

Știm noi destul de bine ce este de făcut.
Pe mine nu mă 'nșală nici cel mai priceput.
Zădărnicesc într'una, prin câte-o născocire,
A lor șiretenie ș'a lor meșteșugire.
Puteți mereu să spuneți, voi cari le părtiniți,
Curtenitori fățarnici, bărbați nesocotiți,
Voi tineri nostimi, care cătați femei de-acele
A căror soți, sermanii, n'au inimele rele,

Puteți mereu să spuneți că sunt gelos și rău ;
De d-voastre oi ride ș'oi face cum știu eu.

ERAST

De-ai fi gelos chiar, oare de ce ț'ar fi rușine ?
Căci ai foc și simțire cum n'are ori-și-cine ?
Dar nu iubește-acela ce nu'i puțin gelos !
Cu toate-aceste unii, mulți, cugetă pe dos.
Zic dănșii că gelosul, ce veșnic ocărăște,
Nu este amant, ci găde al celei ce iubește.
Mereu prins de mânia și gata de-a sbiera
N'are-altă mulțumire de cât de-a tortura.
Urit de toată lumea, și lui chiar își displace,
Or-cine vesel este când poate-un renghi să'i joace ;
Ș'or-cui ii vine poftă s'omoare pe gelos
Ca pe-o jivină-șită din iadul furios.
In chipu-acesta lumea obicînit vorbește.
Dar după-a mea părere ea foarte mult greșește.
Căci cine este prada aprinselor simțiri,
E 'n drept să nu 'și infrâne geloasele porniri,
S'asculte-a lor indemnuri ; căci trebui chiar să fie
Iubirea pipărată c'un pic de gelosie.

ALBERT

Ai, d-le, un spirit, ce'i drept, neobicînit.
De ce n'am scrise-aceste așa cum le-ai rostit,
Ca să le-arăt la proștii ce zic că n'am dreptate !

CRISPIN

La d-ta să mergem ; eu ți le-oi scrie toate,
Făr' să'mi plătești nimica, căci țin la d-ta.

ALBERT (oprindu-l)

Prea multă bunătate ; las, că nu le-oi uita.

Găndesc că alte cele nu mai aveți a'mi spune.
Pe-aici vă este drumul. Mă duc. Cu plecăciune.
Aceste simțiminte in veci să le păstrați.
Și din aceste locuri mai iute să plecați.

Scena VI.

LISETA, ERAST, ALBERT, CRISPIN.

LISETA

Săriți, săriți degrabă! Răstriște 'ngrozitoare!
Nenorocire cruntă! E cu puțință oare?
A! ce te faci de-acuma, Albert, stăpânul meu!
Cumplită'i lovitura; tot cred că'i un vis rău!

ALBERT

Da ce mai e Liseto?

LISETA

Ce'i mai grozav pe lume!

ALBERT

O fi vr'o grozăvie, dar zi-i măcar pe nume.

LISETA

Agata....

ALBERT

Ei, Agata?

LISETA

Agata, chiar acum,
A nebunit deodată, făr' să se știe cum.

ALBERT

Nebună-Agata !

ERAST

Doamne !

ALBERT

Ași ! Tu ești o nebună.

LISETA

A ! nu, răstriștea asta nu e de loc minciună.
Când a văzut la lucru pe-acel ferar, tocmit
Ca să ne 'ncătușeze, precum ai plănuit;
Când și-a văzut fereastra de dănsu inzestrată
Cu gratii și zăbrele, deci ca și condamnată,
Pe loc a ei privire cumplit s'a tulburat
Și mințile de 'ndată i s'au evaporat.
Vorbește multe, multe, de tot ce'i se năzare,
Aleargă, fuge, saltă, s'asvirle, joacă, sare ;
O vezi căși pune-o haină, apoi făr' nici un zor.
O schimbă cu ce'i cade in mână 'ntimplător.
La d-ta 'n odaie intrând ca vijelia
Ea ț'a 'mbrăcat halatul și ț'a luat tichia.
In urmă din ghitara-i, cântă in felul ei
Pe limbi deosebite și arii câte vrei.
In fine n'am cuvinte spre-a spune trista-i stare,
Vederea ei ț'aduce și ris și intristare.

ERAST

Ce-aud, mărite Doamne !

ALBERT

Ce-avui de indurat !

LISETA

De-a ei nenorocire ești singur vinovat.
Mai caute și altul să ție 'nchisă-o fată.

ALBERT

Nenorocite gratii și pază blestemată!

LISETA

In camera-i o clipă am încercat s'o 'ncui;
Dar a 'nceput să țipe cum nici nu pot să spui;
Era să dea cu capul in ziduri de mânia.
Am spus să'i dee drumul și să n'o mai reție.
Dar eată că sosește.

Scena VII.

AGATA, ALBERT, ERAST, LISETA, CRISPIN

LISETA

Sărmana ea! mereu
Ia altă infățișare și schimbă portul său.

AGATA (in haine de spaniolă, cu o ghitară, făcând pe musican-
cantul, cântă).

Cât noaptea stăpânește
Cotoiu 'mbătrănit
Pe casă mă pândește,
Rău e smintit!
Ce Zău il ocrotește
De nu 'l vęd jos, lătit?

ERAST (incet lui Crispin)

Așa chiar, ce plăcută-i, ce nostimă-i, Crispine!

CRISPIN (incet)

Nici eu n'aș da-o pe-alta cu mințile senine.

AGATA (cântând)

Ce Zeu îl ocrotește
De nu'l ved jos, lătit?...
Sunteți artiști de sigur, ș'anume musicanți,
Făr' de-o para în pungă, fudui, setoși, berbanți.
Sunt ca și d-voastre un musicant din fire.
Fa sol la re mă chiamă, și fără măgulire,
În lumea 'ntreagă 'mi este talentul lăudat.
Asupra unui duo ce'mi pare minunat,
Fiind-că e de mine, voesc ca fie-care
Să'și dea aci părerea, fățiș, făr' de cruțare.

ALBERT

A! vezi, Liseto dragă, cum mintea i s'a dus!

LISETA

Eu să n'o știu, stăpâne? Minciuni credeai c'am spus?

(Agata preludează)

CRISPIN (lui Albert)

E cel puțin voioasă; imi place-așa smintită.

ALBERT

Perduți îi mai sunt ochii, privirea rătăcită!

AGATA

Grozav imi plac artiștii.

(Apucă de mână pe Albert pe care 'l scutură tare, și pe cealaltă o dă
lui Erast să i-o sărute)

Dă mână, dă-o 'ncoa.

Această melodie e scrisă 'n *la mi la*.
E tonul care-mi place: o musică poznașă,
Ușoară, atrăgătoare, și foarte drăgălașă.
Un ritmu viu și dulce, vioi și animat.
Mai zilele trecute anume-am fost chemat
Spre-a face să mai treacă măhnirea dureroasă
A unui paralytic, ce patu nu 'și mai lasă.
Cum incepui un cântec de mine-atunci compus,
Indată trei mari doctori, pe cari i-a fost adus,
Poslușnica, bolnavul și farmacistul, care
Abia 'și indeplinise o gravă 'nsărcinare,
Uitându'și demnitatea, de mână s'au luat,
Și până 'n dimineață de joc nu s'au lăsat.

CRISPIN (lui Erast)

Să vezi o facultate jucând pân' dă să cadă,
Ș'apoi tot in cadență s'o vezi eșind pe stradă,
Frumos o fi stăpâne!

ERAST (incet lui Crispin)

Ce fel, poți să privești
Nenorocita-i stare și încă să glumești!

AGATA

Incetișor... așteaptă... Mă tulbură, mă chiamă
Al melodiei demon... o gamă, 'mi dă o gamă!
Pe cap, de groază părul o să vi-l vęd sburlit.
Lasați in pace Zeul ce simt că m'a stirnit.
Talentu-mi isbucnește in tonuri armonioase.

(Tușește și scuipe pe Albert)

Pual un diez obraznic in gât mi s'afundase.

In duo despre care e vorba intre noi,
O să vedeți pasiune și sentiment vii.
Lucrurile acestea eu le exprim prea bine.

(Dă niște note lui Albert și o scrisoare lui Erast)

Ia-ți partea ta ; aceasta e-a D-tale, ține.

(Tușește și se pregătește să cânte)

CRISPIN

Mi-e frică de diezuri ; să stăm deci mai la dos.

LISETA (a parte)

Aținete acuma s'auzi ceva frumos.

ALBERT

Copila mea, Agato, părerea te orbește.
Sunt domnu-Albert ; acela ce mult, mult te iubește.

AGATA

Dar vei cânta signore.

ALBERT

Ei bine, voi cânta.
Și voi juca chiar, dacă ast-fel e voia ta.

ERAST (deschizind hârtia primită)

Crispine, — o scrisorică.

CRISPIN (incet lui Erast)

Ba zău, așa se pare !
Ast profesor de canto ne-a dovedit că 'i tare !

AGATA

Cătați de țineți tactul, cum trebui, domnii mei.
Căci d-voastre incepeți. Hai: una, două, trei!

(Dă in cap lui Albert cu hărtia cu care bate măsura și'l calcă cu mână)

Zi cântăreț nemernic, deschide larga-ți gură.
Artist nerod din fire, precum și din măsură,
A cântului principii, să vede, le-ai primit
In bălți, de la vr'o broască cu glasul răgușit?
Orăcăiești, mișele, ori sberi când dai concerte?

ALBERT

Am spus Măriei tale, sperând c'o să mă ierte,
Am spus că n'am onoarea de-a fi bun cântăreț.

AGATA

Dar dacă ești netrebnic de ce vii, îndrăsneț,
Să ne 'nterupi concertul in care-a ta ființă
Dă loc la disonanță, ne ține 'n suferință?
Când mai cercă măgarul s'ingăne pe tenori,
S'a mai vărit in coruri de vii privighitori?
Când s'a văzut o cioară, de rău prevestitoare,
Pe cânărași s'oprească in dulcea lor cântare?
Când hida cucuvaie culcușul ș'a lăsat
Spre-a intona romanțe in codru 'ntunecat?
Prost ești, și toată viața vei fi plin de prostie.

CRISPIN (Agatei)

Stăpănu-meu, senioră, mă dau eu chizășie,
Va ști să cânte bine.

AGATA

Diseară neapărat
Voi ca 'ntro seranadă s'arate ce-a 'nvățat.

Să'mi facă-o melodie și iute și 'nfocată,
 Incât să mă ripească.

LISETA (lui Crispin)

Pricepi?

CRISPIN

Da, de-astă-dată
 Pricep... e cum s'ar zice *o fugă*.

AGATA

Asta-aș vrea.

CRISPIN

In musică o fugă e o bucată grea,
 Și care costă strașnic.

(incet Agatei)

Moneda ne lipsește.

AGATA (incet lui Crispin)

N'aveți nici o 'ngrijire, dau tot ce trebuiește.

ERAST (Agatei)

O să'ți arăt că'n artă atât de prost nu sunt,
 Ba chiar c'a *prima vista* pot or-ce vrei să'ți cânt.

AGATA (cântând)

L'ucelleto
 No, non e matto,

Chi cercando di quà, di là,
 Va trovando la liberta :
 Ut re mi, re mi fa ;
 Mi fa sol, fa sol la.
 Al dispetto .
 D'un vechio bruto,
 E cercando di quà, di là,
 L'ucelleto si salverà :
 Ut re mi, re mi fa,
 Mi fa sol, fa sol la.

(Esă cântând și jucând in jurul lui Erast)

Scena VIII

ALBERT, LISETA, ERAST, CRISPIN.

ALBERT

Hai după ea, Liseto, căci voi fără' de zăbavă
 Să 'ncerc a pune capăt la boala ei grozavă.

Scena IX

LISETA, ERAST, CRISPIN

LISETA

Sărmana mea stăpână! A! tare 'mi pare rău!
 De supărare 'mi vine să 'nebunesc și eu!

(Ese jucând și cântând imprejurul lui Crispin)

Scena X

ERAST, CRISPIN

ERAST (deschizind o scrisoare)

Ia să vedem scrisoarea.....

«O să te mire hotărîrea ce iau; dar sclăvia ce îndur
«devenind pe zi ce merge mai grea, cred că am dreptul a
«face or-ce. Ear d-ta, fă de asemenea tot ce'i putea ca să
«mă scapi de tirania unui om pe care 'l urăsc pe cât te
«iubesc.»

Ce ți se pare ție
De tot ce vezi aice, de-această nebunie?

CRISPIN

Admir ce le mai vine in minte la femeii,
Când dragostea le-ațiță cu gărgăunii ei.

ERAST

In noaptea asta trebui, lucrând cu stăruință,
Să dovedim ce poate a noastră iscusință,
Și s'o scăpăm, Crispine, de-un jug așa de greu.

CRISPIN

Serios, vrei o răpire?

ERAST

Nu e nimic, cred eu,
Mai sigur și mai grabnic.

CRISPIN

Del 'ți vine d-tale,
Dar pentru mine, poate....

ERAST

Te temi?

CRISPIN

De tribunale!

ERAST

Ne vom lua de 'ndată.

CRISPIN

E foarte-adevărat....

Vei fi luat de dănsa; eu însă spânzurat.

ERAST

Ascultă: Pe Clitandru il ştii tu?...

CRISPIN

Ca pe mine.

ERAST

De la așa prietin, or-ce putem obține.
Castelul său e-aproape; la dînsu socotesc
Că la nevoia asta pot să m'adăpostesc.
La el, fără nici o teamă de-a lui Albert mănie,
Vom pregăti in pace a noastră cununie.
Plăcerea, veselia, regine-acolo sunt,
Acolo meargă-Amorul și cu Hymenul sfânt.

Scena XI

ALBERT, ERAST, CRISPIN.

ALBERT (lui Erast)

Al d-le, rog, eartă-mi măhnirea ce m'apasă,
Nevoea de un doctor m'a scos din nou din casă.
Ast om e-al d-tale ?

ERAST

Al meu.

ALBERT

Te rog să'i spui.
A'și pune 'n a mea slujbă tot meșteșugul lui.

EROST

Ce poate el? Vorbește.

ALBERT

Avu bună-voința
De-a 'mi spune-adinioarea ce mare 'i e știința.
La or-ce fel de boale, leac tainic a găsit.
O fi avënd vre-unul și pentr'un cap smintit.

CRISPIN

Da, da, am multe leacuri, ce fac ca vindecarea...
Dar când mi-aduc aminte ce fel ț'a fost purtarea!....

ALBERT

A l d-le!

CRISPIN

Gândește că nu te-ai îndurat
Să'mi spui nici drum nici oră, de și mult te-am rugat.

ALBERT

Mă iartă, din greșală.

CRISPIN

Nici când, in nici o țară,
Nici chiar la cruzii Mauri, n'am dat de-așa ocară

ALBERT

O gingașă ființă se stănge, precum știi,
Și d-ta stai rece și 'n ajutor nu'i vii ?

(lui Erast)

Vorbește-i pentru mine.

ERAST

Crispine, fie-ți milă.
Te rog și eu să vindecî pe gingașa copilă.

CRISPIN

Hai, dau uitării pica, fiind-că o dorești.

(lui Albert)

Da, da, voi lecui-o, de-o să te incrucești.

ALBERT

Ce! poți....

CRISPIN

Poftim acasă. Voi căuta la mine
In carte, care leacuri îi pot prii mai bine.
O să mă vezi îndată cum știu eu opera.

ALBERT

Nu sunt în stare a spune cât m'ai îndatora;
Dar sigur fii că viața-mi și 'ntreaga-mă avuție.....

CRISPIN

Păn' n'om vedea-o bine, nici vorbă să nu fie.

Scena XII

ERAST, CRISPIN

ERAST

Ce va să zică asta? Cum oare s'a brodit
 Ța dănsu să te creadă un doctor iscusit?

CRISPIN

Habar n'am de nimica. Numai atât pot zice,
 Că mai adinioarea fiind surprins aice,
 Pentru-a mi ascunde planul și ca să mă prefac
 I-am spus că 'n aste locuri cat burueni de leac;
 C'am pentru or-ce boală secrete minunate,
 Și nu'i zi să nu vindec persoane condamnate.
 Aceste toate dănsu drept bune le-a luat.

ERAST

E spre folosul nostru. Simțesc c'a renviat
 In inimă-mi speranța ș'o dulce bucurie.
 Hai să gândim o clipă cum ar putea să fie
 Indeplinit mai lesne al nostru nobil plan,
 Și dovedită arta-ți de doctor năsdărăvan.

CRISPIN

La or-ce vrei sunt gata; dar de prisos imi pare
 Să pui la cale planuri când știi că nu ești tare:
 N'avem de loc parale; de unde ne-ar cădea?

ERAST arătând scrisoarea)

O să ne dea amorul.

Scena XIII

CRISPIN (singur)

Amoru-o să ne dea!

Cred domnișorii ăștia, cu ochii tot la stele,
 Că'și dau bancherii banii pe niste scrisorele.

ACTUL III

Scena I

ERAST (singur)

Mult sunt uimit ș'acuma de cele ce-am aflat,
Ce minte, ce-agerime, ce spirit minunat
Găsești la fetișoare când, dragostei robite,
De geniu-i, de focu-i sunt ele imboldite.
Din partea mea luat-am, precum eram dator,
Măsurile cerute de cel mai viu amor.
Crispin știință are de cea ce-am pus la cale.
Intăi de toate trebui s'avem ceva parale.

Scena II

ALBERT, ERAST

ALBERT (a parte)

În loc, nu sunt în stare să șez cât de puțin.
Mă duc, sosesc, fug, totul mărește al meu chin,
Cât stau cu ea și mintea-mi începe să se ducă;
Ved că pe tot minutul mai strașnic o apucă.

(lui Erast)

A! D-lé, sunt oare destul de 'ndreptățit
A-ți cere ajutorul ce mi-ai făgăduit?
Vrea omu cela-a cărui știință e atât de mare
Cu leacurile sale să facă-o încercare?
Cum o voi urmeze, eu 'l las, căci ard în foc,
Și când poți perde totul lași totul la noroc.

ERAST

Ț-oi implini dorința cu mare bucurie,
A fi buni unul cu-altul e-a noastră datorie.

Bolnava D-tale atât m'a 'nduioşat,
 Incât îţi sunt acuma prieten devotat.
 Aice omu cela ne-ntârziat soseşte,
 Am vrut să ştiu de boala-i, ce crede, ce gândeşte ;
 Şi mi-a vorbit de dinsa aşa de lămurit,
 Şi cauze ş'efecte aşa mi le-a vedit,
 Incât gândesc că ştie mai mult decât or-cine.

ALBERT

Nici nu puteai vr'o dată să-mi faci mai mare bine,
 Da! par'că însuşi cerul trimise din senin
 Pe-acest băiat de treabă să curme al meu chin.

ERAST

Eu nu mă prind că-i este ştiinţa minunată,
 Ştii, oameni de-al de dinsu, veniţi din lumea toată,
 Scornesc c'au nişte leacuri ce vindec neapărat :
 Te miri că din morminte pe morţi nu i-aū sculat.
 Dar dacă poţi să judeci după-ale sale spuse
 A lui ştiinţă, — atunciā norocul Ńi-l aduse.
 Vrea numai să-l ingădui păn' pe la asfinţit.
 De socoteşti, încearcă-l şi vezi de n'a minţit.
 Îţi dau, ca bun prieten, ştiinţele aceste.

ALBERT

Eu, D-le, sunt sigur că şarlatan nu este ;
 Ades astfel de oameni ce lumea-au colindat
 Cu leacuri minunate la noi s'au inturnat.

Scena III

LISETA, ERAST, ALBERT

LISETA

Ia uite-te, stăpâne, ia uite ce mai face.
 De-o mai urma tot astfel, o s'o legăm şi pace!

Scena IV

AGATA (imbrăcată în babă) LISETA, ERAST, ALBERT

AGATA

Bine-am găsit prieteni; fiți veseli, dragi copii!
Ei, ce e? mai petreceți, mai faceți ștrengării?
De orice boală Domnul mult timp să vă păzească,
Să vă păstreze sdraveni și să vă norocească.
Prost lucru 'i supărarea, și roade, roade rău,
Deci trebui să fim veseli; să credeți ce spun eu.

ERAST

Imi pare 'ncântătoare; așa chiar vestejită
De-a tinereței urmă nu e de tot lipsită.

AGATA

A! vă uitați la mine și par'că v'am uimit
Fiindcă-s bine încă, cu toate c'am albit.
Decât toți d-voastră eu sunt mai în putere.
Pe zi fac patru prânzuri, e bună-a mea vedere,
Sug cu plăcere vinul, ce fie-or-cum e bun,
Golesc tot păhăruțul și apă 'n el nu pun.
La masă 'mi trebui două buteli.

LISETA

Sărmănica!

AGATA

Șampanie curată; și zău nu las nimica!
Puteți vedea că 'n gură am dinții toți întregi,
Cu toate-aceste, uite, o s'am pe la cășlegi
Optzeci de ani în capăt.

LISETA

Abia eși din fașe !

AGATA

Așa cum sunt nu-s multe ca mine drăgălașe.
Și chiar la virsta asta, imi este foarte-ușor
S'am cavaleri mulți care, he! he! mă și ador,
Dar vrei tu, frățioare, să crezi ce spune-o babă?
Bărbații noștri de-astăzi nu sunt de nici-o treabă,
Nu fac nici-o lescae; și dacă n'aș avea
Decât să mișc un deget ca să-i apuc, n'aș vrea.

ERAST

De-așa nervositate ades e apucată?

ALBERT

Vai nu! e 'ntăia oară. Gândesc că-i fermecată.

AGATA

Nu mi-am perdut tot prețul ce-odată l'am avut.
Mult rău, cu toate-aceste copiii mi-au făcut.
De! de la trei-spreze ani fost-am măritată.
Altfel drept o copilă și azi aș fi luată.
Omoară tinereța acel ce-așa pripit
O pune 'ntr'un pericol intr'adevăr cumplit.
De-am fost vr'odată fată nu-mi mai dau bine seamă.
Știu că eram drăguță și c'am ajuns o mamă.
Cu paisprezece-odrasle in paisprezece ani.

LISETA

Ce operă frumoasă!

AGATA

Un cărd de galigani.

Băeți toți, păn' la unu, băeți o nostimadă;
Copii cum cred că lumea in veci n'o să mai vadă.
Dar s'au stricat rău astăzi, și vor ajunge rău.
La un spital zic dinșii că este locul meu.
Gândiți că de la moartea sërmanului lor tată
Au vrut să-mi ea moșia prin testamentu-i dată
Și care mi se cade drept cât m'am ostenit.

ALBERT (in sine)

Mai mare nebunie nici că s'a pomenit !

LISETA (a parte)

Iși joacă bine rolul, hoțoaica, n'am ce zice !

AGATA (lui Albert)

Cu-o sută de pistole poți să mă faci ferice.
Te rog, mi le 'mprumută, căci trebui să urnesc
Procesul ce-am cu dinșii, citații să plătesc.

ALBERT

Visezi, copilă dragă; dar pentru-a ta plăcere
Plătesc eu portăreii, și fac tot ce s'o cere.

AGATA

De n'am această sumă chiar azi păn' la un ban,
Vai, numai disperarea va fi al meu liman.

ALBERT

Dar cugetă puicuță...

AGATA

Nu ești om rău, se spune.
Paralele aceste in mână mi le pune

ALBERT (incet lui Erast)

Voesc să-i intru in voe.

ERAST (incet lui Albert)

Așa, prea bine faci.
Înțelepciunea cere să cauți s'o impaci.

LISETA (incet lui Albert)

Așa cum e acuma, stăpâne-o cred in stare
Să sară pe fereastră, și fără amănare.

ALBERT (incet)

Drept e!

LISETA (incet)

Adineaorea ț'-aduse cineva
O sută de pistole sau cam așa ceva :
Ce-ai perde 'ndeplinindu-i dorința ne'nfrănată?

ALBERT (incet)

Adevărat că-i lesne să le reiau de'ndată.

(tare, Agatei)

Na iată banii; fie-ți procesul câștigat
Cu ludovicii ăștia, ce ți-am imprumutat.

AGATA (luând punga)

Sunt sigură de-acuma de-a noastră biruință,
Dar de-ajutorul ăsta aveam chiar trebuință,

(Lisetei)

Du banii ăștia, dragă, la avocatul meu;
Știu c'o să mă servească cu tot talentul său.

LISETA

Să n'aibi nici-o indoială.

ERAST

Să crezi că și de mine
Vei fi slujită, d-nă, cât s'o putea mai bine.

AGATA

Cu-o haină cum se cade mă 'ntorc peste-un minut,
Ș'om merge împreună — căci timp nu-i de perdut —
Să rog judecătorii și să le cer dreptate.

(lui Albert)

Mă duc. Plătească-ți Domnu această bunătate,
Ce rău e de-o vădană, ce tristă-i soarta ei
Când dă, sërmana, viață la niște fii mișei.

Scena V

LISETA, ERAST, ALBERT

LISETA (lui Erast, dându-i punga)

Cu-aceasta cred că toate vor merge cum ne place.

ERAST (incet Lisetei)

Procesul mă privește; știu ce rămâne-a face.

ALBERT (Lisetei care ese)

La bani ia seama bine.

LISETA

Nu-ți face sânger rēu,
Sunt dați pe mână bună, răspund cu capul meu.

Scena VI

ALBERT, ERAST

ALBERT

O vezi cum nebunește din ce in ce mai tare,
Nu vine-omu cela și nu mai am răbdare.

ERAST

O fi avēnd vr'o treabă, mă mir c'a zăbovit.
Dar iată-l că sosește; de-acum fii liniștit.

Scena VII

ALBERT, ERAST, CRISPIN

ALBERT (lui Crispin)

Ei, d-le, da vino. De vreme 'ndelungată
Noi ț'ășteptăm sosirea cea mult întârziată.

CRISPIN

A spus cu eleganță un filosof dibaci
«Or-când te-apuci de-un lucru prea iute să nu-l faci».
Cu mintea in tot felul cătat-am a pătrunde
Dac'astă crudă boală, venită nu știu de-unde,

Reșede 'n partea dreaptă, in stinga, ori alt loc,
«Da, zice Hipocrate; ear Galien: de loc».
Și cum e greu a-i face să fie de-o părere
Nu-ți pară atât de mare a mea întârziere.

ALBERT

Știi dar pricina boalei, acceselor ce-i vin?

CRISPIN

Parc'aș vedea-o printre cristalul cel mai fin.

ALBERT

Cu-atât mai bine. Trebui să-ți spun că biata fată,
De câte-o nouă criză mereu e apucată,
Fiindcă 'n aste locuri retrase doctori nu-s,
Voi să ți-o dau pe mână, cum d-lui mi-a spus.

CRISPIN

Găndesc că mult mai bine ar fi 'n a d-sale,
Dar sper că n'oi lăsa-o in prada-acestei boale.

ALBERT

Ți s'a 'ntimplat să vindeci bolnavi de felul ei?

CRISPIN

De-am vindecat eu? Iaca! Dar vindec tot ce vrei!
E și ceva magie in leacurile mele.
Am lecuit odată cu vr'o trei cuvînțele,
Ce 'n Asia un jidov mi le-a destăinuit,
Pe regele din Congo, cu mult mai rău țicnit.
Las' bucuos pe doctori să 'ncerce-a lor știință
Cu boalele ce corpul il pun in suferință.

Dar scopul artei mele cu mult e mai frumos;
 Cu-a spiritului boale ea luptă victorios.
 Al cum de nu te-apucă în față mi isteria,
 Mania, nebunia, și chiar ipocondria,
 Căci până mâne 'n ziuă te-aș face, Domnul meu,
 Cuminte ca și mine, și sdravăn cum sunt eu.

ALBERT

Intr'adevăr mă 'ncântă așa bunăvoință.

CRISPIN

Hai iute la bolnavă, nu-i timp de prisosință.

ALBERT

Nu, d-le, mă iartă, de ce te-ai obosi?
 Merg s'o aduc eu însu-mi, și 'ndată vom sosi.

Scena VIII

ERAST, CRISPIN

ERAST

Stăm minunat. Norocul părtaș vrea să ne fie,
 În lipsa ta Agata, cu multă dibăcie,
 Făcù pe Albert să scoată peșin aști ludovici.

CRISPIN

Cum asta ?

ERAST

Vei ști, însă nu azi și nu aici.
 Sunt bucuros că 'n fine avem de-ajuns mijloace
 Pentru-a răpi pe-Agata ș'a merge unde 'mi place.

De am fi in stare numai să depărtăm acum
P'Albert acela, care mereu îi stă in drum.
Nu vom eși la capăt cât timp de ea s'o ține.

CRISPIN

Răspund eu despre toate; lăsați-vă pe mine.
Te știi băiat de spirit, Crispin netot nu e,
Și dintr'un semn bolnava pricepe ori-și-ce.

ERAST

Imi vine 'n cap un lucru, o mare nebunie.
Dar haide! dacă-i festă incaltea festă fie.
Fă pe gelosul nostru să creadă negreșit
Că poți cu trei cuvinte, precum i-ai povestit,
Să faci ca rătăcirea Agatei să 'nceteze,
Dac'o voi un altul in locu-i să turbeze.
Eu o să cer indată a mă jertfi astfel,
Lăsați-mă pe urmă, să fac ce voi cu el.
Chiar dacă mort moșneagul de frică n'o să pice.
Mă prind că frica asta îl va gonî de-aice.

CRISPIN

Dar pe-ajutoru-Agatei cum să ne bizuim
Când ea habar nu are de cea ce plănuim?

ERAST

N'aibi nici o ingrijire, căci eu 'i voiu spune toate.
Dar cată să-ți joci rolul cât mai dibaci să poate,
Și când in aste locuri Agata va veni,
Ea pe bătrân cu vorba și nu mai contenî
Pân' n'oi inștiința-o de-a noastră plănuire,
Și cum să mai urmeze spre-a noastră isbândire.
Albert sosește 'ndată. Na, parcă-s năsdrașvan.

Scena IX

LISETA, ERAST, ALBERT, CRISPIN

CRISPIN

Tu, Doamne, du-ne barca și scoate-o la liman.

ALBERT

A! d-lor, își ese mereu mai mult din minte.
Răsboinice aventuri acum o iaș nainte.
Gust i-a venit să 'mbrace o haină de bărbat
Cu care altă-dată la baluri a jucat.
S'a echipat ca omul ce pleacă la răsboae
C'un coif cum au dragonii ș'o sabie greoaie.
Vorbește tot de sânge, de crunte bătălii
Cu bani-mi o s'adune puternice armii.
Vrea să mă inroleze.

Scena X

ALBERT, ERAST, AGATA, LISETA, CRISPIN

AGATA

La luptă! hai degrabă.
Să nu mai creadă lumea că nu-s de nici-o treabă.
Mi-e gata echipamentul.

(lui Erast)

A! Duce 's fericit
Că pentru a-ți spune-adio la vreme te-am găsit.
Am bani și tot ce trebui spre-a merge in răsboae,
Și plec in astă noapte pe câmpul de bătae.

ALBERT

Ce rătăcire Doamne!

AGATA

E rău de militari

Când din nenorocire ajung la cămătari.
Ce muncă uriașă și ce mai dandanale
Păn' capeți de la dinșii vr'o câteva parale!
Acela de la care aști bani am dobândit
Il cred mai fără suflet, mai lacom, mai sgărcit
Decât orcare altul din șleahta lor grozavă.
De mi-ar aduce unu urechile-i pe-o tavă!
Pentru-a sluji pe rege sunt gata, cum mă vezi.
De vrei să pleci cu mine, te rog să mă urmezi.

ERAST

Cu d-ta voi merge ori-unde imi vei spune.

(lui Albert, incet)

Cred că l'ale sale gusturi nu-i bine a ne opune.

AGATA

Las cu plăcere steagul divinului amor.
Sub ale lui drapele aș străluci ușor:
Am spirit, maniere și calități destule,
Știu arta de-a seduce pe cele mai fudule.
Dar, de! nu le sunt omul și ori-și-cât au vrut
Femeile asupra-mi putere n'au avut.
Nu, gloria-i de mine; ea mult mă ispitește,
La carul ei cel falnic ca pe-un sclav mă târăște.
Uritul, dorul pune frumosul sex pe dric,
Și totuș pentru dinsul nu pot să fac nimic.

Mai mult nu stau. Mă 'ndeamnă a gloriei chemare.

(lui Crispin)

Tu fugi și adu-mi caii. Acum e de plecare.
Hai iute și degrabă.

(Erast vorbește incet Agatei)

CRISPIN (lui Albert)

De dinsa nu mă las.
Și chiar la bătălie urma-voi al ei pas.

(Albert surprinde pe Erast vorbind incet Agatei)

ERAST (lui Albert)

Cătam să-i mai vęd ochii. Ei dovedesc, imi pare,
Că fi-va apucată de vr'un acces mai tare,
In urma cărui poate să-i vie un pic de somn.
S'aducă un fotoliu; ordoană, scumpe domn.

AGATA

Ce-aș vrea să fiu acuma in lupte uriașe,
Ca să răpesc isbănda oștirilor vrăjmașe!
Tot vęduve in doliu, amante ce jălesc!
Copii, veniți cu mine și dați piept vitejesc.
Vęd cum in ochii voștri curajul scănteiază
Umpleți aceste locuri de sänge și de groază.
Hai, puneți baioneta. Nainte, nu vę dați.
Pășiti in rinduri strinse; dușmanii săcerați!
Nici ne-or privi mișeii, cuprinși de 'nfricoșare.
Fugiți, fugiți nemernici. Pe ei! nici o cruțare!

CRISPIN

Bre! in puțină vreme cât sänge s'a vęrsat!

ALBERT

Fără indoială mintea-i pe veci s'a 'ntunecat !

CRISPIN

Las' c'o să fie bine. Vezi, doarme liniștită.
Eu cred c'această boală nu e pricinuită
Decât de-o silnicie, de un duh năbădăios,
Ce pentru a lui scăpare se luptă furios.
Un demon de iubire îi strică judecata.

LISETA

Ei, cum se poate, dracii nu lasă 'n pace fata !

CRISPIN

Cumplitul drac de care cătăm s'o mântuim
E tare, și să poate curând s'o prăpădim.
De-ar vrea un om de treabă subiect aici să fie,
Ca eu să vir într'insul ăst duh de nebunie,
M'aș prinde că...

ALBERT

Deaceasta să nu te îngrijești ;
Liseta o să fie subiectul ce dorești.

LISETA

Ba, să mă ierți stăpâne, dar nu mă voi supune,
Căci sunt și fără' de-aceasta din cele mai bune.

ERAST

Grăbește, mi se pare că-i este și mai rău.

CRISPIN

O! o! vĕ rog să credeți că lucru-i foarte greu.
 Aici avem nevoie de multă chibzuință.
 Vĕ spun, fără să mă laud, că pot cu ușurință
 Dintr'un bărbat a scoate pe cel mai țepăn drac;
 Dar când e 'ntr'o femeie, s'a dus! n'am ce să-i fac.

ERAST (lui Albert)

Ca să vedem de-i este știința-atât de mare,
 Mĕ invoesc să facă asupra-mi incercare.
 Am inceput a crede că meșter nu-i de loc,
 Și zic că vrut-a numai de noi să-și bată joc.
 Voesc să-l string cu ușa.

CRISPIN

Să vezi că n'ai dreptate.
 Mĕ prind că veți rămăne cu gurile căscate.
 Te-așază lângă dinsa. Ei, nu, nu; stai astfel;
 Pleacă-un genunchi și cată să nu te miști de fel.
 Spre ochii ei cei mândri privirele-ți ridică
 Și măna d-tale să stringă măna-i mică.

(lui Albert)

Să-l lași să-i ție măna, cât timp voi opera,
 Căci astfel atracțiunea mai lesne va lucra.

ALBERT

Da, da, consimt la toate.

CRISPIN

Prea bine, foarte bine.
 Acum priviți un lucru care-ar mira pe orcine.

(Face câteva cercuri cu bagheta pe deasupra celor doi amanți, zicând:
Microc, salam, ipocrata).

AGATA (ridicându-se de pe fotoliu)

O! Doamne! ce nor negru din ochi-mi a perit!

ERAST (sculându-se)

Ce umbre 'ntunecoase in juru-mi s'au ivit.

AGATA

Ce liniște pëtrunde in mintea-mi tulburată!

ERAST

Ce crudă tulburare coprinsu-m'a de-odată!
Ce mai adănci prăpăstii sub pași-mi se deschid!
Ce monstru mă gonește! A! stai că te ucid.
De-o viperă ca tine voesc să scap o lume.

(Să ia după Albert cu spada in mână)

CRISPIN (punându-se dinaintea lui Erast, către Albert)

A! d-le ia seama, începe-a face spume!
Fuși, iute fuși!

ERAST

Inlături! lăsați-mi p'ăst hain!
Din el voi scoate valuri de sânge și venin.

CRISPIN (oprind pe Erast)

Acest acces puternic ce-l umple de turbare
Atât ne-arată numai că dosa-a fost prea tare.

ERAST

Să moară spre 'mpăcarea prea dreptei mele uri.

CRISPIN (deasemenea)

N'aveți cumva in casă puține picături,
Sau vr'o licoare tare, sau niscaiva spirtoase,
Spre-ai stimpăra aceste aventuri bățăioase?
Acuș il scap din mână.

ALBERT (scoțând o cheie)

Da, da, am tot ce-i vrea.

Liseto, ține cheia, te du 'n odaia mea,
Și ia sticluța 'n care...

LISETA

Prea mare zăpăceală,
Mai bine dute singur, eu pot să fac greșală.

CRISPIN (deasemenea)

Dar nu mai sta la gânduri. Sub ochi-ți va peri
Cel ce-a primit să moară pentru-a te 'ndatori?

LISETA (impingënd pe Albert)

Hai dute, dute-odată.

ALBERT (eșind)

Mă 'ntorc peste-o secundă.

Scena XI

ERAST, AGATA, LISETA, CRISPIN

ERĂST

Acum haideți la fugă; de el o să ne-ascundă
Această pădurice; gelosul, zăpăcit,
Nu ș'o putea da seama pe unde am pornit.

AGATA

Și viața ș'a mea soartă de-acum să-ți aparție.

LISETA

Tu să trăești, Crispine; și tu, o! nebunie!
Haidem acolo unde ne mână cel noroc,
Ear el aice, singur, să-și verse al său foc.

Scena XII

ALBERT (singur, aducënd o sticluță)

Aduc o băutură, care-o să-i facă bine...
Dar nu mai vęd pe nimeni. Ce bănuială 'mi vine?

Liseto! ei! Agato! O! cer, nici un răspuns!
 Pe-unde apucară și unde-or fi ajuns!
 Săriți! săriți! tâlhării! poliția! vai mie!
 S'alerg, să-i cat, dar unde? Cad! mor! ce grozăvie!
 Ca să mă 'nșele astfel, au zis c'au nebunit,
 Pe când aici eu numai din minte mi-am eșit.
 Iată-a iubirei mele urmare rușinoasă.
 Sticluță blestemată! crezare nemintoasă!
 Să mergem după dinșii și să gonim mereu.
 A! răpitori nemernici, o să vă spânzur eu! —
 Și tu, sex fără suflet, flagel între flagele,
 Ce 'ntreci în răutate, foc, ciumă și resbele,
 Tot omu bun să fugă de tine îngrozit;
 Ear eu te dau la dracu, cel care te-a scornit!

F I N E

ERATA

În numărul precedent de la 1 August s'au strecurat următoarele greșeli la *Nebuniile amoroase* :

- Pag. 309. §. 2. *Reynard* cor. *Regnard*.
 » » §. 6. *Erost* cor. *Erast*; aceeași rectificare pretutindeni unde se află acest nume
 311. §. 30. *Inchide ușă* cor. *Inchide uș*.
 » 313. §. 31. *goană* cor. *geană*.
 » 318. §. 4. *numai* cor. *nu mai*.
 » » §. 16. *zei* cor. *deci*.
 » » §. 19. *ponte* cor. *poate*.
 » 321. §. 11. *stând* cor. *stână*.
 » 323. §. 17. *Eaș* cor. *E-aș*.
 » 324. §. 6. *Ma!* cor. *M'ă!*.
 » 324. După §. 6: ALBERT: Te bucuri, nu te bucuri, etc.
 » 325. §. 8. *nu-am* cor. *nu am*.
 » » §. 13. *rău mintea-mi* etc. cor. *rău, mintea-mi*.
 » » §. 21. *studiu* cor. *studii*.
 » 326. §. 2. *chiar ani* cor. *chiar aur*.
 » » §. 23. *in* cor. *din*
 328. §. 18. *urechea și rostul d-tale* cor. *urechea; și rostul d-tale*.
 » 329. §. 13. *Cemisul* cor. *Cenitul*.
 » 331. §. 15. *cauerista* cor. *camerista*.
 » » §. 16. *Grispin* cor. *Crispin*.
 » » §. 23. *chibzuința* cor. *chibzuință*.